

— het Bureau en de andere partijen in de procedure te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Rekwrante stelt dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een kennelijke onjuiste rechtsopvatting door zijn afwijzing van rekwrantes stelling dat de argumenten die ter terechtzitting voor het Gerecht zijn aangevoerd, ontvankelijk waren, aangezien deze niet nieuw waren maar een loutere uitwerking waren van het juridische betoog dat zij reeds eerder zowel voor de kamer van beroep als het Gerecht had ontwikkeld.
2. Voorts heeft het Gerecht geen rekening gehouden met het feit dat de kamer van beroep geen motivering had verstrekt voor haar bevestiging van de beslissing van de nietigheidsafdeling tot toewijzing van verweerders vordering tot nietigverklaring, in het kader van de gevoegde procedures die aanvankelijk uit vier afzonderlijke vorderingen bestonden, en tot verwijzing van rekwrante in de kosten van alle vier bij het Bureau ingeleide procedures, ofschoon beide gevoegde beslissingen uitsluitend waren gebaseerd op rechten die door één van de twee verzoekers werden ingeroepen dan wel betrekking hadden op rechten waarvan één van beide houder waren.
3. Bovendien berust het arrest van het Gerecht waartegen hogere voorziening is ingesteld tevens op een verdraaiing van de feiten en van de bewijzen, alsook op een onjuiste opvatting en uitoefening van de bevoegdheid van het Gerecht doordat de feiten van de zaak niet naar behoren zijn beoordeeld en de relevante bepalingen betreffende het tweede middel, namelijk schending van artikel 8 van verordening nr. 207/2009 ⁽¹⁾ onjuist zijn toegepast. Indien het Gerecht zich zou hebben gehouden aan de geldende algemene rechtsbeginselen, daaronder begrepen het recht op een eerlijk proces en de verplichting om een beslissing te onderbouwen met een motivering, dan had het het bij hem ingestelde beroep moeten toewijzen. Dit geldt te meer daar het Gerecht de beslissingen van de kamer van beroep heeft bevestigd terwijl het er volledig van op de hoogte was dat de grondslag van die beslissingen, namelijk het bestaan van een Benelux-merk en een nationaal Frans merk, op het tijdstip van de beslissing waartegen beroep bij het Gerecht is ingesteld, door verweerder niet was bewezen en deze laatste zich daarop zelfs niet beriep. Bijgevolg heeft het Gerecht artikel 8, lid 1, alsook artikel 53, lid 1, van verordening nr. 207/2009 geschonden doordat het rechtens onjuiste criteria heeft toegepast waar het heeft geoordeeld dat de merkinschrijvingen van rekwrante nietig moesten worden verklaard, gelet op de oudere merkinschrijvingen in de Benelux en in Frankrijk.
4. De onjuiste rechtsopvattingen van het Gerecht zijn zowel procedureel- als materieelrechtelijk van aard. Derhalve zal rekwrante eerst aantonen dat het Gerecht de ter terechtzitting geformuleerde conclusies ten onrechte niet in aanmerking heeft genomen en vervolgens uiteenzetten waarom het Gerecht tot de slotsom was moeten komen dat het tweede aangevoerde middel gegrond was, zowel wegens schending van de algemeen erkende beginselen betreffende een goede rechtsgang als rekening houdend met de feiten van de zaak.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk (PB L 78, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 11 september 2015 — Aeroporto Valerio Catullo di Verona Villafranca SpA/Società per l'aeroporto civile di Bergamo-Orio al Serio SpA (SACBO SpA)

(Zaak C-485/15)

(2015/C 414/19)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Aeroporto Valerio Catullo di Verona Villafranca SpA

Verwerende partij: Società per l'aeroporto civile di Bergamo-Orio al Serio SpA (SACBO SpA)

Prejudiciële vraag

Staan de beginselen van non-discriminatie, gelijke behandeling, transparantie, bekendmaking, mededinging, neergelegd in het Verdrag betreffende de Europese Unie, in de weg aan een nationale regeling, zoals die volgend uit de gezamenlijke lezing van artikel 10 van wet nr. 537/93, de artikelen 6, 7, 8 en 17 van ministerieel besluit nr. 521/1997, artikel 17 van wetsbesluit nr. 67/97, artikel 3, lid 2, van wetgevend besluit nr. 96/2005, artikel 11 van wetsbesluit nr. 216/2011, in samenhang met artikel 6 van wetsbesluit nr. 78/2010, voor zover deze nationale bepalingen een volledige luchthavenconcessie voor 40 jaar toewijzen zonder aanbestedingsprocedure met mededinging?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Nejvyšší soud České republiky (Tsjechië) op 21 september 2015 — Tommy Hilfiger Licensing LLC e.a./DELTA CENTER a.s.

(Zaak C-494/15)

(2015/C 414/20)

Procestaal: Tsjechisch

Verwijzende rechter

Nejvyšší soud České republiky

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Tommy Hilfiger Licensing LLC, Urban Trends Trading B.V., RADO Uhren AG, Facton Kft., Lacoste S.A., Burberry Limited

Verwerende partij: DELTA CENTER a.s.

Prejudiciële vragen

- 1) Is de huurder van een marktplaats, die aan afzonderlijke marktkramers marktkramen verhuurt evenals plaatsen waarop marktkramen kunnen worden opgesteld, een tussenpersoon wiens diensten door derden worden gebruikt om inbreuk te maken op een intellectueel-eigendomsrecht in de zin van artikel 11 van richtlijn 2004/48/EG ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten?
- 2) Is het mogelijk om aan de huurder van een marktplaats, die aan afzonderlijke marktkramers marktkramen verhuurt evenals plaatsen waarop marktkramen kunnen worden opgesteld, maatregelen op te leggen zoals voorzien in artikel 11 van richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten, onder dezelfde voorwaarden als die welke door het Hof van Justitie in zijn arrest van 12 juli 2011, L'Oréal e.a., C-324/09, zijn geformuleerd met betrekking tot het opleggen van maatregelen aan de uitbaters van een elektronische marktplaats?

⁽¹⁾ PB L 157, blz. 45.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vilniaus miesto apylinkės teismas op 22 september 2015 — W. en V./X.

(Zaak C-499/15)

(2015/C 414/21)

Procestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Vilniaus miesto apylinkės teismas